

AL VLEA FESTIVAL

VARSOVIA

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

MNP

PAIX

PACE

POCOJ

UN CINTEC DE PACE PENTRU FESTIVAL

Desen de BENEDICT GĂNESCU

urzica

ANUL VII * Nr. 14 (138)

* 31 IULIE 1955 * 16 PAGINI — 75 BANI

CADRELE PRESEDINTELUI

de GH. TENTULESCU

*Dovestea aceasta începe de la Sfat
C-un președinte ce-a fost „scuturat”
Cum scuturi haina peche și pătată
Ce orea să pară nouă și curată...
Că spus-au oamenii din cea comună
Că președintele de Sfat și-adună
In funcțiuni familia-i aleasă
Să stea în tihnă... ca la mama-acasă.*

*- Tovarăși - zise el -
Nu vă-nțeleg de fel!
Vreți cadre controlate?
Păi astea ce sînt, frate?
Le știu biografia,
Știu cine mi-i soția,
Și fiică-mea-i cuminte,
Doar tat-su-i președinte...
Nepastă, fiică, frate
Nu-s cadre controlate?*

*Nepasta-i da în cărți seară de seară,
Și-a fost numită... bibliotecară;
Și ca să nu o vadă cititorul,
Inchise biblioteca cu zăvorul...
Iar fata lui - zglobie, visătoare -
Nici n-a visat s-ajungă directoare
Aici chiar, la căminul cultural,
Ce-i drept, visa... căminul conjugal.
Și tot visînd pe-alesu-i Făt-Frumos,
Dormea la repetiție... dirso.*

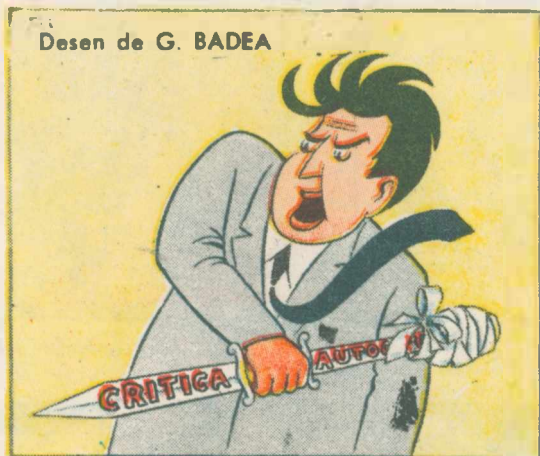
*Dar președintele mai are-n sat
La cooperativă-un angajat:
E fratele cel bun, se înțelege,
Iar marfa, cînd i-o dă, i-o mai alege...*

*- Tovarăși - zise el -
Nu vă-nțeleg de fel!
Nepastă, fiică, frate
Nu-s cadre controlate?
Sau poate vi se pare
Nejustă orientare...
Propuneți să-i schimbăm?
De-acord! Să-i... înversăm:
Nepasta - directoare
(Că altă treabă n-are)
De frate-meu tîm e că
Stă rău la bibliotecă,
Și-apoi, cît despre fată
N-o las, că doar i-s tatăl!*

*Dovestea asta s-a sfîrșit la Sfat
C-un președinte ce-a fost „scuturat”
Cum scuturi haina peche și pătată
Ce orea să pară nouă și curată...
Dar toate rudele-nălțimii sale
Au stîrît de lacrimi și de jale:
- Of, bărbate, of, măi frate, tată, tată,
Ce ne facem! Nu mai e ce-a fost odată!*

*El, privindu-i, să vorbească prinde gust:
- Uite „cadrele” cum vad problema just!*

Cum folosesc unii arma criticii și autocriticii

— Eu nu iert nimănui nimic.

AM FOST PATRU COPII • AM FOST PATRU

Soră-mea cea mare locuiește la Bacău. Din cei patru copii cîți am fost la casa părintească ea, Maria, s-a dovedit mai norocoasă: mai întâi pentru că, fiind cea mai vîrstnică, ei i se cumpăra totdeauna îmbrăcăminte nouă, după măsură, iar noi purtam ceea ce rămînea întors de la ea; apoi, în 1946, cînd s-a căsătorit, și-a încărcat calabalicul și s-a mutat cu soțul ei în altă casă, nici cu socrii lui, nici cu socrii ei. Și, în sfîrșit, chiar peste drum de locuința ei s-a deschis mai an un „Aprozar”. Așa că, vorba ceea, uite casa, uite ceapa... Nu tu alergătura, nu tu piața, doi pași și ciorba-i gata. Tot ce-i bun și mai gustos tîrgulește de la „Aprozarul” acela: cepe cît merele, ridichi cît perele, castraveți cît pepenii, roșii cît roata carului, mă rog, marfă pe sprinceană. Și unde mai pui că soțul ei e chiar responsabilul „Aprozarului”. Dar ce-i drept, nu-i păcat: nici ceilalți cumpărători nu au a se plînge. Le-gume cît poștești! Și nu numai la „Aprozarul” ei, la toate.

Alteceva mai de seamă nu cunosc din viața Mariei...

Soră-mea de a doua locuiește la Moinești, tot peste drum de-un „Aprozar”. Ea n-are însă norocul Mariei. Nu fiindcă soțul ei n-ar fi responsabil. Să fi fost și tot n-ar avea ce cumpăra de acolo, fiindcă la „Aprozarele” din Moinești, găsești numai responsabili, vinzători și casieri. Din aștia, însă e tare greu să faci salată și ciorbă. Mai cu seamă că soră-mea e vegetariană. Așa că de zarzavaturi își face rost din altă parte.

S-au adresat mai deunăzi cetățenii din Moinești, Centrala din Bacău:

- Țineți „Aprozarele” deschise, măi tovarăși, dar nu le aprovizionați.
- Aveți dreptate! Ii s-a răspuns. Vom lua măsuri să le închidem.

Și iar cetățenii:
- Orașele de prin împrejurimi sînt bine aprovizionate!...
- Nu vă potriviți! Interesați-vă cum e la Comănești și după aceea să vorbiți! Noi nu facem favoritisme...

S-au interesat oamenii la Comănești, s-au mai interesat și la Zemeș și s-au consolată. Nici pe acolo nu domnea o situație mai strălucită...

În schimb, toate celelalte orașe și orașele din regiune, au „Aprozarele” doldora de legume. Aprovizionarea merge strună... De parcă cei de la Centrală ar avea neamuri pe acolo și nu ar vrea să le facă greutăți în aprovizionare...

Cea de a treia soră de a mea locuiește la Buhuși. Locuiește și ea peste drum de „Aprozar” și toată ziua o vezi cu plasa pe acolo, dar niciodată nu bagă nimic în sacoașă. Sacoașa e bună, numai „Aprozarul” e prost... Așteaptă femeia de pomană. Mă bate gîndul că cei de la Centrală n-or fi avînd nici o rudă la Buhuși...

Totuși, de o săptămîină încoace, tot Buhușul saltă de bucurie. În curînd „Aprozarele” vor fi pline! Poate vreun localnic se însoară cu nepoata unui șef de la Centrală, și o va aduce să locuiască la Buhuși. Și, cine știe, te pomenești că nici nu avea omul de gînd să se însoare, dar ce să faci? I-or fi recomandat medicii regim vegetarian, și altă soluție n-a găsit...

Mă gîndesc că poate o veni și O. C. L.-ul „Aprozar” la bairam. Și bine ar fi ca darul de nuntă să nu fie vreo lă-miță, ci niscaiva ridichi, roșii, castraveți, fructe. Că, slavă domnului, e aproape toamnă, și-n anotimpul ăsta, se găsesc din belșug.

Dar pentru că adusei vorba de anotimp, toamna se numără și boboci... și dacă aprovizionarea o merge la fel, te pomenești că la numărătoare o să lipsească vreo cîțiva boboci de la Centrală...

I. AVIAN

AM FOST PATRU COPII • AM FOST PATRU

TUDOR
MUȘĂTESCU
SCRISORI
GĂSITE

DECLARAȚIUNE

Subsemnatul Niță Grămăjolu, de religia mea socială, mic mijlocăș din comuna Ripele, dar nu este just de a fi distrus cu asemenea cuvinte grele căci nu mai posed, ca avere momentală, decât 5 pogoane și 3 prăjini, căci averea cealaltă, am avut eu grijă și am trecut-o din vreme pe numele fetii mele Florica, pe care o am jumătate în comuna Ripele și jumătate în comuna Dealurile, restul de 3 prăjini din ea avându-le la locuința mea, pentru uzul casei, ca agricultură și zarzavat și nu este adevărat pe cum că, eu, așa fi un reacțional, cunoscut, în comună, contra regimului - acestea fiind numai cuvinte murdare, scoase de dușmani spre a mă altera în viață. Cît despre unii care zice despre mine că așa și pe dincolo că așa avea un caracter foarte suspect este altă minciună sfruntată, căci o lume întreagă care mă cunoaște știe și poate să jure, că eu - eu - n-am avut, în viața mea, nici un fel de caracter, nici suspect și de nici un fel de altă natură a vieții, așa că și aceste cuvinte uzuale, n-a fost decât intrigi supraomenești, băgate contra mea, de anumiți măgari din comună cu care am conviețuit o viață întreagă împreună, ca frații, dar ei, fiind totdeauna invidioși pe mine, fiindcă eu am fost mult mai presus decât ei. Dar, revenind din nou, asupra faptului de țuică, pentru care am fost chemat aici, la miliția economică, spre a da o declarație în legătură cu acest produs, - declar că, nici acest lucru, nu este adevărat, - eu, neavînd absolut nici un fel de vină, în privința acestui lichid clandestin, cu care am fost surprins, asupra mea, în localitatea orașului Pitești. Iată cum au fost faptele în realitatea cu care s-au petrecut, în mod absolut cronometric și suprem.

Plecînd de-acasă, după unele treburi, în localitatea orașului Pitești, m-am gîndit să iau, cu mine, și puțină țuică, pentru uzufructul meu personal, la drum, fiind grav suferînd de ficat și știînd că - numai cu acest lichid - îmi trece durerea, dacă mă zdruncin, în tren și m-apucă printre stații - fiindu-mi suficient, numai un gi-două, sau chiar mai multe - după cum e și durerea sau distanța dintre aceste stații - astfel că, din această țuică, n-aveam cur mine decât strictul necesar, ca doctorie, și care să tot fi fost, maximus trei deca, în două mici damigene familiare și care, această țuică, nu a fost sustrasă - după cum văd că mi-au ieșit unele vorbe pe aici - din cota pe care trebuia s-o predau la stat, - ci, din contra - o aveam provenită, numai din cîteva mici plocioane ce mi-au fost oferite - ca cadou de atenție - de la diferiți fini, cuscri, nepoți și pretini, pe care îi posed ca rude și arbore ginecologic, în localitate.

Ori, punîndu-mă în tren, mi-am făcut socoteala, chiar înainte de plecarea, că, dacă nu îmi va fi prea rău, la ficat și dacă, pînă la Pitești, îmi va mai pristosi ceva din aceste 3 mici deca de țuică, să fie și să duc - mi-am zis - ce mi-o mai rămîne intact, din ele, surorii mele Veta, locuitoare și văduvă din orașul Pitești, că - săraca de ea - a băgat, pînă acum, 3 bărbați cu cununie în pămînt, iar, al patrulea - un pirlit de bărbier cu care trăiește clandestin, în prezent, putînd să-i fie chiar și mamă, - de-abia se mai ține și așa pe picere, ca diferență de vîrstă și amor propriu - și nu se face să viu, cu mina goală, de la țară, mai ales că - deciteori viu - trag cu domiciliul legal la ea - și știu că are mare predilecție pentru băutura și, mai ales, pentru țuică, de la mama ei, ca origine, care s-a născut, la țară, că și, tata săracul, bea de svînta, dumnezeu să-l odihnească - ea murit cu țolul la gură, pînă în clipa cînd a decedat și cu ochii, la tîlv, că-i scosese, mama, proaspătă din pimniță, ca să-i mai distreze, pînă vine popa.

Astfel, că, ducîndu-mă, de la gară, direct la domiciliul surorii mele, Veta, am aflat cu mare durere, că răposata mea surioară, murise, încetînd din viață încă de acum două luni, din cauza unui deces cu puroi pe care l-a făcut la o măsă și omorînd-o, cu zile, bărbierul cu care trăia, după cum mi-a vociferat, în mod precis, toți vecinii, căci - după ce au pus-o să-i facă testament, în favoarea lui, lăsîndu-i casele și salba de galbeni, care îl ajungea pînă la birtu, de-i juca Franț Iosif și cu Maria Tereza sîrba, pe burtă, - cînd lua achiu - dzeu s-o ierte - și pornea să joace sîrba-n cap - și, după ce soră-mea l-a iscălit testamentul, tilharul de bărbier, a învățat-o să ție

cîte o gură de rachiu de drojdie, la nerv, pînă îl amorțește și pe urmă s-o dea dușcă pe gît și - răposata - crezîndu-l, ca o proastă, a ținut, pînă de dîmînceață, 3 chile de rachiu de drojdie, la nerv, așa că nu se poate ști precis, dacă l-a amorțit întîi nervul, sau - mai întîi - a amorțit ea de vecl, așacă - făcîndu-mi-se foame - din cauza acestui doliu familiar - m-am dus, în piață, să mîncîc ceva, la „Birtul Popular” pe care îl ține numitul Ibric, zis și Zmalt și supranumit și Nae Măcăescu, cu pseudonimul său de familie și pe care îl cunosc încă de pe vremea cînd ținea circului particulară, lîngă cîmitirul Sf. Gheorghe, avînd colivă proaspătă - la orice oră din zi și din noapte - plus alte fripturi și mici la grătar și făcînd parale grele de la îndurerații care se alimenta la el, după înmormîntări, cu asemenea, preparate și la care, mîncîc și eu, oridecîteori viu în localitatea orașului Pitești, că-mi place să mîncîc ceva cald și cu sos mult, și cum, în momentul de față, el n-are voie, conform legii, să ție băuturi spirtoase, în prăvălie, am luat loc la masă și l-am întrebat dacă, eu, ca client, am voie de a bea, în local, din băutura mea proprie și dînsul răspunzîndu-mi că „da” și „de ce nu”, l-am oferit și lui un singur cinzec de țuică, din damigeană mea, - ca să fie de sufletul soră-mi și de capul bărbierului - și, deci, nu este adevărat - dupăcum văd că mi-au ieșit unele vorbe pe aici - că, acest cinzec, a fost oferit ca probă, din partea mea, spre a gusta Ibric marfa și cea mai bună dovadă, este, că - după al 6-lea cinzec ce l-am oferit - mi-a spus că țuica are un jmac la gust fiindcă au fost damigenele de gaz și ca să nu se altereze și mai mult din cauza acestui buchet, s-a oferit să-mi deșerte țuica, din damigenele mele în sticle Mat, de-ale lui și să mi le ție, la umbră, sub țejghea, pînă îmi termin pîftelele marinate, ca să nu se decoloreze de căldură, că mi le dăduse cu sos mult și mai dura, astfel că, ciucîndu-se după țejghea și începînd să le deșerte cu triftorul - nici aber n-a avut că un tovarăș de la miliția economică - dodise mișcarea, de la început și se uita la el, de după colțul ferestrei din stradă, ca la cinematograf, cînd se dă filme documentare, la noi, în comună. Cît privește suma de 540 lei, pe care numitul Ibric, mi-a înmînat-o la masă, după ce a terminat cu deșertatul țuicii, adică 30 de litri, a 18 lei chilul, - acești bani, nu a însemnat plata țuicii pe care i-o vindusem - cum văd că mi-au cam ieșit unele vorbe pe-aici - ci a fost numai o mică datorie, pe care avea să mi-o dea, pentru niște fini pe care i l-am vindut - mai de mult - ca nutreț, pentru birt.

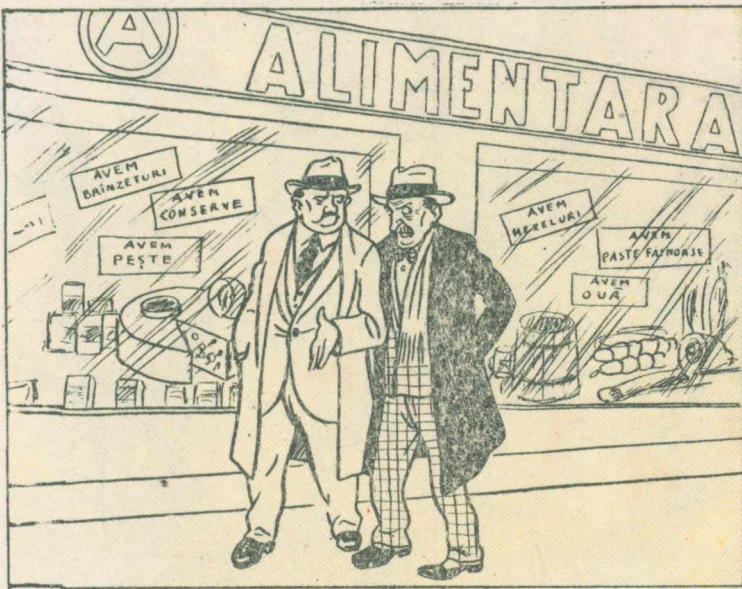
Iar în ceea ce privește afirmația tovarășului de la miliție, că - după ce a intrat în local și ne-a legitimat la buletin - eu aș fi vrut să-l mitulesc, oferîndu-i o hirtie de o sută de lei, - jur pe viața răposatei mele suror și pe mormîntul bărbierului care a asasinat-o - că, această hirtie de 100 de lei, mi s-a părut că-i căzuse dînsului, din buzunar și, eu, m-am aplecat numai să i-o aridic de pe jos și să i-o restituț îndărăt neștiînd că, de fapt, îmi căzuse mie, cînd am umbiat la buletin, unde aveam depuși banii de pe marfă.

Acesta fiind supremul adevăr, declar prin prezenta declarație - că nu recunosc niciuna din faptele - despre care văd că mi-au ieșit unele vorbe pe aici - atît ca țuică, cît și ca șperț - eu fiind absolut imun față de aceste zvonuri ambigene și care nu poate fi, decât tot intrigile și superstițiile dușmanilor mei din comună, care vrea să mă distrugă, atît ca om, cît și ca gen, număr și persoană.

Drept care semnez și supscriu prezenta declarație, cu propria mea mîină,

Niță Grămăjolu
- complet nevinovat -

— Eu cînd sînt enervat, intru în prima farmacie și cer un calmant.
— Eu intru în primul magazin și cer... condica de reclamații.

URZICA

AJUTA

În „Urzica” nr. 6 (130), într-o pagină dedicată Complexului Grivița Roșie, au fost criticate unele deficiențe de la unele secții și sectoare (ajustaj-va-goane, instalații-clădiri, fierărie-locomotive), privind lucrul în asalt, folosirea nejustă a muncitorilor calificați, neglijențe în utilizarea uneltelor și materialelor, precum și aspecte ale activității colectivului de inovații.

La această critică am primit răspuns din partea Ministerului Căilor Ferate (cabinetul locuitorului ministrului), care ne face cunoscute sarcinile trasate

conducerii Atelierelor Grivița Roșie pentru remedierea deficiențelor, precum și măsurile organizatorice și de sancționare a vinovaților, luate de conducere.

Deci critica „Urzicii” a fost auzită.

Totodată, materialele critice din „Urzica” sînt popularizate în incinta atelierelor, pe mari panouri, instalate la locuri vizibile.

Auzită, critica „Urzicii” este și văzută.

Forurile sezizate n-au fost... n-aude n-a vede și ne bucură din inimă.

BIROCRATIE CU TERMEN

Povestea începe cam în halul ăsta:

„Magazinul Universal București”, cu sediul în str. Bărăției nr. 2, avea nevoie de opt plăci de marmură pentru repararea fațadei magazinului. Cu această ocazie, a făcut comandă la „Întreprinderea nr. 5 pentru extragerea marmurei”, tot din București, cal. Victoriei nr. 33-35. Comanda s-a făcut în ziua de 25 ianuarie. La 2 februarie, „Magazinul Universal” primește confirmarea comenzii cu termenul de livrare 5 martie și cu niște clauze: recepția se face „loco” și dacă în termen de cinci zile nu vine să ridice marfa se trimite cu auto-recepție și pe răspunderea beneficiarului. Foarte bine.

„Magazinul Universal” trimite o hîrtie prin care anunță că a luat cunoștință, apoi, în 7 martie, trimite un delegat și o mașină să ridice marmura. Zice delegatul:

- Am venit după marmură.
- I se răspunde:
- Care marmură?
- Aveți de executat comanda 61?

- Avem.
- Atunci dați-mi plăcile.
- Care plăci?
- De marmură.

Delegatul a plecat fără marmură. Nu era gata.

Au urmat niște convorbiri telefonice. Nu se știe numărul convorbirilor. În orice caz multe.

În sfîrșit, în ziua de 12 mai, delegatul iar este trimis după marmură și, în loc de plăci, i s-a dat o dispoziție de livrare

către depozitul fabricii din bulevardul Bucureștii Noi, 25. Se duce delegatul în Bucureștii Noi și se întoarce... ați ghicit? Tot fără marmură. Două zile mai târziu, adică în 14 mai, solicitatorii marmurei primesc din partea întreprinderii furnizoare o somație care glăsuiește astfel:

„Referitor la comanda dv. nr. 218/25.1.1955, care face obiectul dosarului de comenzi nr. 61, vă facem cunoscut că plăcile comandate sînt complet executate încă din 5 martie a. c. și vă rugăm să vă îngrijiți de ridicarea lor în cel mai scurt timp”, etc., etc.

Cum a auzit delegatul că plăcile sînt gata, încă din 5 martie, a dat fuga să le ridice, bineînțeles cu mașina.

- Am venit după marmură.
- Care marmură?
- Nu avem la dumneavoastră o comandă?
- Aveți.
- Nu ne-ați trimis o somație în care ne obligați să ridicăm de urgență cele opt plăci?

- V-am trimis.
- Atunci dați-mi-le.
- Ce să-ți dau?
- Plăcile.
- Care plăci?
- De marmură.
- Plăci de marmură?

Ce să mai lungim vorba. Delegatul s-a-tors fără plăci. Nu erau gata.

Văzînd birocrațismul de aici, delegatul a rămas înmărmurit.

NIC TAZODAN

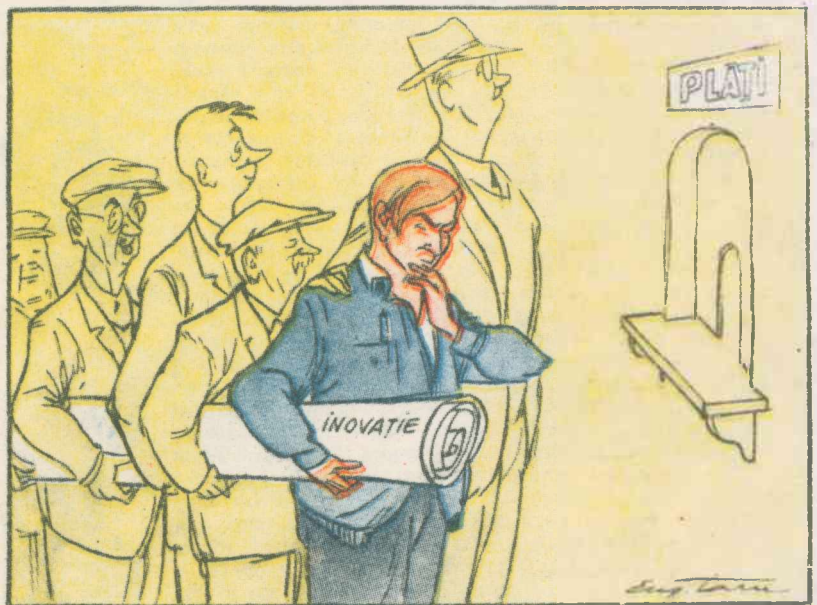
COLABORATORII

Mai sînt cazuri cînd pentru a-și putea asigura aprobarea unei inovații, autorul ei e nevoit să-și ia diverși „colaboratori” - de la inginerul-șef pînă la șeful de atelier.

Desen de EUGEN TARU

Unul pentru toți...

...toți pentru unul!

DARUL

de FLORIAN GRECEA

Ilustrate de Iacob Lazăr

Dăduse în primire tractorul unui alt tânăr din stațiune și, acum, cuprins de bucuria plecării, grăbea pe ulița mare a satului către casa Tincuței. Fata aceea înaltă și subțirică, de la răsadirile colectivei, era dragostea lui. În seara asta trebuia să afle și ea precum că el, semetistul Dumitru Ilieșu, primise hirtie de la regiune să plece chiar a doua zi la București ca delegat pentru Festival. Ce-o să se mai bucure Tincuța! Dar și ce rău o să-i pară în clipa despărțirii. Se iubesc atât de mult!

Cuprins de aceste gânduri, Mitruț nici nu băgă de seamă că ajunsese linză ferestra cu perdele albe, atât de cunoscută lui. Ca de obicei, era gata să bată cu degetul în geam, dar se opri la timp. În mijlocul camerei, Tincuța, înconjurată de câteva fete, cosca împreună cu acestea o cămașă bărbătească de plină albă. „O cămașă bărbătească în mîna Tincuței! Pentru cine-o lucrează?” Deodată îi veni în minte vorbele care de la un timp umbiau prin sat pe seama fetelor: adună prietenele seara la clacă, și-și pregătește în taină darul de nuntă. Și el, Mitruț, nu crezuse. Acum, iată că e adevărat. Așa este. Vede cu ochii lui. Vasăzică, Tincuța lui se mărită. Și lui nu i-a spus nimic pînă acum. A stat ascuns față de el. „Ehei, Tincuto, Tincuto, de-ai de-astea tîni ești!” și Mitruț oftă adînc în fața ferestrei cu perdele albe. „Am s-o chem afară să mă lămuresc” se hotărî el, și cu degetele tremurînde bătă ușor în geam.

După o clipă Tincuța era în poartă, în fața lui.

— De cînd te aștept, Mitruț. Credeam că nu mai vii... îl întâmpină ea veselă.

Mitruț nu răspunse. Parcă i se pusese un nod în gît. Ținea capul în pămînt și tăcea.

— Da' ce-i? Ești supărat? reluă fata. De ce nu-mi răspunzi?

Urmărea câteva clipe de tăcere în care cei doi se măsurau din ochi fără să clipească.

— Nu te credeam așa, Tincuto, să știi, vorbi supărat Mitruț. Credeam că ții la mine, dar...

— Dar ce?

— Vasăzică tot e adevărat ca vorbește lumea prin sat. Am văzut cu ochii mei...

— Ce-ai văzut?

— Pentru cine coși cămașa aia...

— Care cămașă?

— Aia. Ai luat ca ajutor și fetele din brigadă. Te zorești, ai? Pentru cine?

— Nu?

— Nu!

— Bine, Tincuto... Binee...

— Știu eu la ce te gîndești, dar prea te lei după gura babelor, să știi...

— Treaba mea. Dar așa-i că pentru un băiat o coși?

— Da, pentru un băiat — răspunse fata, zîmbind. Vii în casă s-o vezi? Iese frumos, zău!

Mitruț își strivi o iacrimă.

— Și cum îl cheamă?

— Nu știu...

— Văd eu că cu tine n-o poate scoate omul la capăt. Niciodată nu mi-ai vorbit așa, Tincuto. Se vede că ești îndrăgostită...

— Sînt, și ce-i? N-am dreptul?

— Și... la cine ție inima?

— Mă privește!

— Daaa? Vasăzică, așa-i vorba. Am plecat! vorbi el tăios și se depărtă fără să-i întindă mîna.

Abia a doua zi Tincuța află de plecarea lui Mitruț.

La București acesta văzu multe lucruri interesante. Se împrietenise repede cu alți tineri veniți ca și el pentru Festival. Împreună cu flacăli colinda prin orașul pe care-l vedeau pentru prima dată.

Iată că într-una din zile fuseseră anunțați că vor merge să viziteze expoziția cu darurile pe care le vor trimite tinerii patriei noastre, Festivalului de la Varșovia.

Mitruț pășea încet pe sălile mari ale expoziției și se minuna privind feluritele daruri care mai de care mai frumoase, rînduite cu grijă.

— Vino aici, tovarășe Ilieșu, să vezi ceva interesant!

Auzindu-se strigat, Mitruț întoarse capul. Dintr-un grup de vizitatori, care se grămădiseră în fața unui stand, un prieten, un tânăr minier, îi făcea semn cu mîna.

— Ce este?

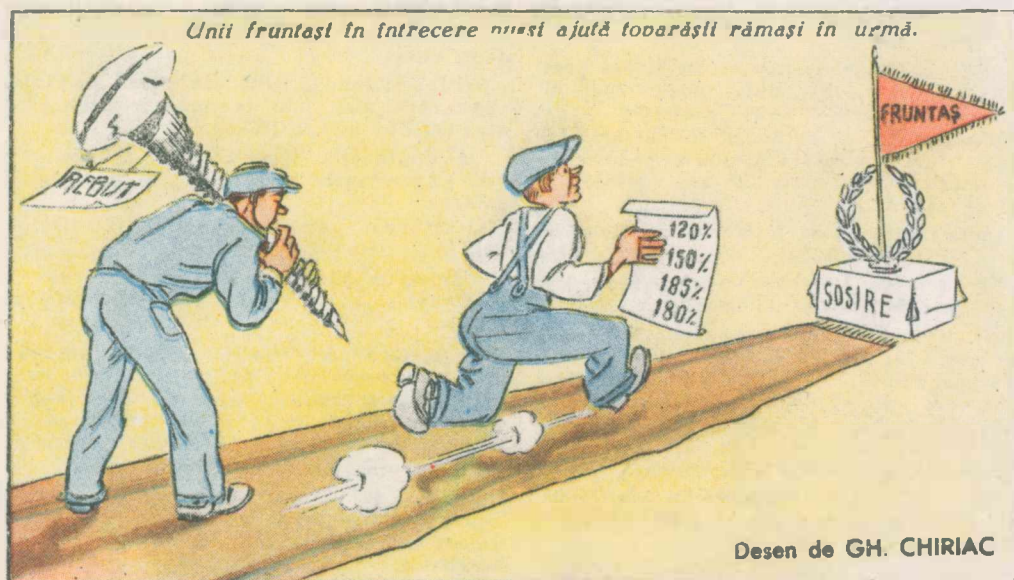
— Artă, tovarășe! Și prietenul îl luă pe Mitruț de braț și căutară să-și facă loc mai în față. Uite, vezi?

Ochii lui Mitruț se opriră asupra unei cămași. O cămașă hărbătească de țară, pe care o admira toată lumea. Era albă ca o spumă și cusută minunat. O mai văzuse undeva? Unde? Se apropie încet și citi bilețelul de carton: „Executată de brigada de utemiste condusă de colectivista Miclea Tincuța, de la G. A. C...”

Mitruț simți că ametește. Cămașa cu pricina era aici, în fața lui. I se părură că îndărătul ei vede ochii albaștri ai Tincuței. În suflet îi se împletea remușcarea cu bucuria prezentului. Era bucuros că Tincuța era așa cum o știa el dintotdeauna. „Ce fată bună! A lucrat în taină un dar pentru Festival. Iar babele? Babele scorniseră prin sat că-i darul ei de nuntă. Și cînd colo, iată! Cămașa asta e mîndria satului nostru.”

— Ți place? auzi Mitruț întrebarea prietenului.

— Îmi place. E darul... e darul-colectivei noastre! pronunță el cu mîndrie, tare, să fie auzit de toți. Eu am văzut cămașa acasă. O știu...

Unii fruntași în întrecere nu-și ajută tovarășii rămași în urmă.

Desen de GH. CHIRIAC

FRUNTAȘUL ÎN ÎNTECERE: — În întrecere eu nu mă uit decît înainte!...

ONUFRU MINIMUM

de VIKTOR BEZORUDKO

Viața lui Onufri Minimum ar fi putut decurge cu totul altfel.

Onufri Minimum are un aspect de om solid - lat în umeri, ceva mai mic de statură decât școala noastră cu etaj, și o față simpatcă. Numai că pe virful nasului i s-a cocoșat o mică pată, ceea ce te face să crezi că are o muscă pe el.

Lui Onufri nu i-a prilit viața în colhoz. Și asta din pricina oamenilor. Tare mai au limba ascuțită!

Cu vreo 10 ani în urmă, brigadiera Odarka Verba a spus într-o ședință publică următoarele despre Onufri:

- Țasta e colhoznic? E un „minimum“ și nicidecum un colhoznic.

Apoi, tot ea a povestit că Onufri lucrează anual doar minimum de zile-muncă, adică exact o sută douăzeci, cât scrie la statut. Niciodată o zi mai mult!

De la acea ședință i-a rămas lui Onufri porecla de Onufri Minimum. Acum poate doar contabilul și cu ajutorul lui să-și mai amintească de numele lui adevărat, Onufri Bubir.

La început, Onufri se cam supăra, apoi se obișnuie. În genere se considera om cinstit și iscusit. „Vorbiți voi cât vreți, își zicea el, cât vreți și ce vreți, eu îmi cunosc mai bine firea. Minimumul pe care trebuie să-l îndeplinesc îl fac cinstit. Ar trebui să-mi fiți recunoscători și pentru atita...”

Primăvara, atunci când în colhoz se fac însămânșările, Onufri are atita treabă pe lotul lui de pământ, în grădina de zarzavat, în livadă, în grădina și în prisaca lui, încât nu are vreme să mai lase și la munca de pe ogor! Între timp la târgul raional se aduc mai puține produse pentru că colhoznicii muncesc la câmp. Fărăte că din această cauză prețul laptei se scumpește cu 20 de copeici... Și bineînțeles că Onufri nu poate rămâne acasă.

Se știe că atunci când se cosește finul, este vremea cea mai potrivită pentru pescuit cu undița caracudă și lin. Când se strânge recolta trebuie neapărat să-și păzească prisaca. Când se strâng cartofii și sfecla de zahăr e vremea cea mai nimerită de pescuit știucă și biban! N-are el vreme de colhoz!

A fost o vreme când oamenii au încercat să-l lămurească pe Onufri, să-l explice, să-l dovedească, dar în zadar.

- N-o să mă abateți voi din drumul meu! răspundea Onufri.

Oamenii s-au obișnuit cu el, să-l lăsăm în pace, au decis colhoznicii. Nu-i nimic de făcut cu acest Minimum.

Acum în colhozul nostru a fost aleasă președinte Odarka Verba, chiar aceea care îl poreclise pe Onufri, Onufri Minimum. După ce făcuse studii de agronom, se întoarse în colhoz și fusese aleasă președinte. Și oamenii n-au greșit. Gospodăria noastră a luat un avânt și mai mare.

Toamna trecută, Odarka Verba îl chemă la ea pe Onufri și îi spuse:

- Vreau să fac om din tine. Ajunge cu numele ăsta de Minimum! Doar ai un nume.

Onufri tăcea și-și mototelea șapca în mână. Șapca parcă ar fi fost o toabă goală, dar în virf îi mai rămase un moț de lână. Odarka se plimba prin cameră, în jurul lui Onufri, și vorbea, căutând să-l convingă. A vorbit mult, și Onufri a tăcut într-una. Pe urmă s-a ridicat și și-a îndesat șapca peste urechi.

- Am s-o duc și mai departe tot așa. M-am obișnuit. Rămân și pe viitor tot Minimum. Și s-a îndreptat spre ușă.

Când să treacă pragul, Odarka îl strigă. Ochii îi jucau în cap, pe buze avea un zîmbet, dar vorbea aspru:

- Câte zile îți lipsesc până la minimum?

- Cred să tot fie vreo cinc.

- Bine, atunci să ieși mâine la lucru cu prima brigadă. În felul ăsta o să-ți completezi minimumul de zile-muncă.

Onufri se gândi din prag și zise fără prea mult chef:

- Am să vin, dacă-i nevoie.

A doua zi dimineață Onufri se prezentă la brigadă și primi ordinul să ducă colhoznicilor acasă câștigul pentru zilele lor muncă.

La noi treaba aceasta se face de obicei cu ajutorul camioanelor. Avem în colhoz cinc autocamioane, dar brigadierul dădu dispoziție ca Onufri să ia căruța trasă de boi.

Și astfel, pe străzile satului trecu harabaua umplută de saci și pe muntele ăsta de saci ședea posomorit și încrunțat Onufri Minimum.

S-a oprit întâi în curtea lui Matvei Dmitriuk. Onufri îi aduse grâu pentru zilele lui muncă. A doua haraba de grâu a adus-o Onufri soției lui Matvei, Praskovia Ivanovna, cunoscuta îngrijitoare de porci. Luând în primire sacii cu grâu, Praskovia îl rugă pe Onufri:

- Te rog, Minimum, mai fă tu un drum până la fermă și adu-mi de acolo cei șase purceli care mi-au fost repartizați suplimentar!

A adus Onufri și purcelii, după aceea și a patra haraba plină cu saci de grâu și cu un coteț de găini pentru zilele-muncă ale fiicei lui Matvei - Orisa. Lucrează ca îngrijitoare de păsări și pentru munca ei i s-au mai dat și o sută douăzeci de ouă de găină.

Începea să se întunece. Matvei îl pofti pe Onufri în casă, îl ospătă cu vin și-l mai rugă să-i mai care și cartofii de pe ogor, vreo trei transporturi. Da, ar fi bine să-i aducă și palele de pe câmp. Numai vreo trei drumuri.

Ce nu-i fu dat lui Onufri Minimum să audă în timp ce ducea câștigurile pentru zilele-muncă ale familiei lui Matvei Dmitriuk. Matvei voia cu tot dinadinsul să cumpere o motocicletă „M. 72”. Orisa voia un „Moskvici”. Praskovia Ivanovna susținea cu tărie că îi trebuie un pat, un șifonier și un aparat de radio.

Ce au hotărât până la urmă, Onufri n-a aflat. Dacă ar fi fost în locul lor și-ar fi cumpărat o motocicletă. Tare i-ar place să meargă la târg cu motocicletă!

A doua zi veni la el acasă Odarka Verba. Onufri gîndea: iar o să înceapă să mă prelucreze. Dar greșise. Odarka nu-i spuse decât atita:

- Până la îndeplinirea minimumului tău de zile-muncă, mai ai de lucru, deci mâine să te prezinți din nou la treabă.

De dimineață, tocmai când Onufri era gata să pornească cu carul cu boi, apăru și Odarka.

O întîlnești peste tot. Peste tot își vîră nasul.

- Du-te la magazin, - îi spuse Odarka - și ia-ți ceea ce îți se cuvine pentru zilele tale muncă.

Ce să facă? Se duse și încărcă în harabaua urlașă câțiva săculeți de grâu. Apoi se așeză peste el și începu să strige la boi, dar blestemații, neobișnuiți să plece nelcărați de la magazine, nu voiau să se urnească din loc. Cu greu reuși Onufri să lase la drum.

Drumul lui Onufri trece prin tot satul. Atunci când fusese la Dmitriuk șezuse pe un munte înalt, iar acum șade jos, pe fundul harabalei, că nu i se vede decât șapca.

Iar oamenii de la noi, se știe că au limba ascuțită.

- Ce zici, Onufri, să-ți dăm o mîndă de ajutor?

- Ai grijă de boi, Minimum! Vezi să nu ostenească!

De când e Minimum pe lume n-a îndurat asemenea chinuri.

După această plimbare, Onufri a zăcut două luni pe vatră. Vatra din casa lui este mare și largă, cu două ferestruici sub tavan. Vatra asta fusese construită încă de bunicul lui. În acele vremuri străvechi vatra servea și de club și de casă de lectură. Desigur că multe, foarte multe hotărâri înțelepte s-au luat pe culcușul cald al acestei construcții monumentale. Dar de data aceasta nici o hotărâre nu trecea prin capul lui Onufri.

Într-o zi se gândi Onufri să meargă la târg să vîndă un cocoș. Se instală în fața teșghelei, își ridică șapca pe frunte, scoase marfa și se pregătea să facă negoț. Dar tocmai în ziua aceea se nimeri ca gospodăria să aducă la târg păsări de vînzare. Și stabili colhozul asemenea prețuri reduse, încît Onufri, nemaiputînd suporta concurența, o porni înapoi spre casă cu cocoșul sub braț.

Odarka Verba îl ajunse din urmă cu mașina, și-l pofti să ia loc lângă ea. O porni. Odarka tăcea de parcă ar fi luat apă în gură. Numai ochii îi jucau veseli în cap. Onufri se gîndea că parcă tot ar fi mai ușor dacă ar începe să-l prelucreze, - dar Odarka tăcea într-una.

Doar la despărțire Odarka Verba îi spuse:

- De ce te ții deoparte? De ce nu treci și pe la noi? Oricum, ești colhoznic.

A doua zi Onufri luă pe umăr un sac cu grâu și se îndreptă spre moara colhozului. Dar n-o porni pe ulițele din mijlocul satului, ci o luă pe din dos, ocolînd prin livadă, ca să nu dea ochi cu oamenii.

La moară se adunase multă lume, unii veniseră cu căruțe trase de boi sau de cal și aduseseră grâu la măcinat. Onufri era cât pe aci să facă cale întoarsă, dar îl opriră vecinii.

- Cedați rîndul, oameni buni, lăsați-l să treacă înaintea altora, că n-are decât minimumul de grâu.

Colhoznicii glumeau iar Onufri își îndesă șapca în cap și se făcu roșu ca racul. Ce să mai răspundă?

Peste o săptămîină veni Onufri la biroul colhozului. Își mototelea șapca în mîini. Apoi se hotărî și se apropie de masa pe care puse o coală de hîrtie.

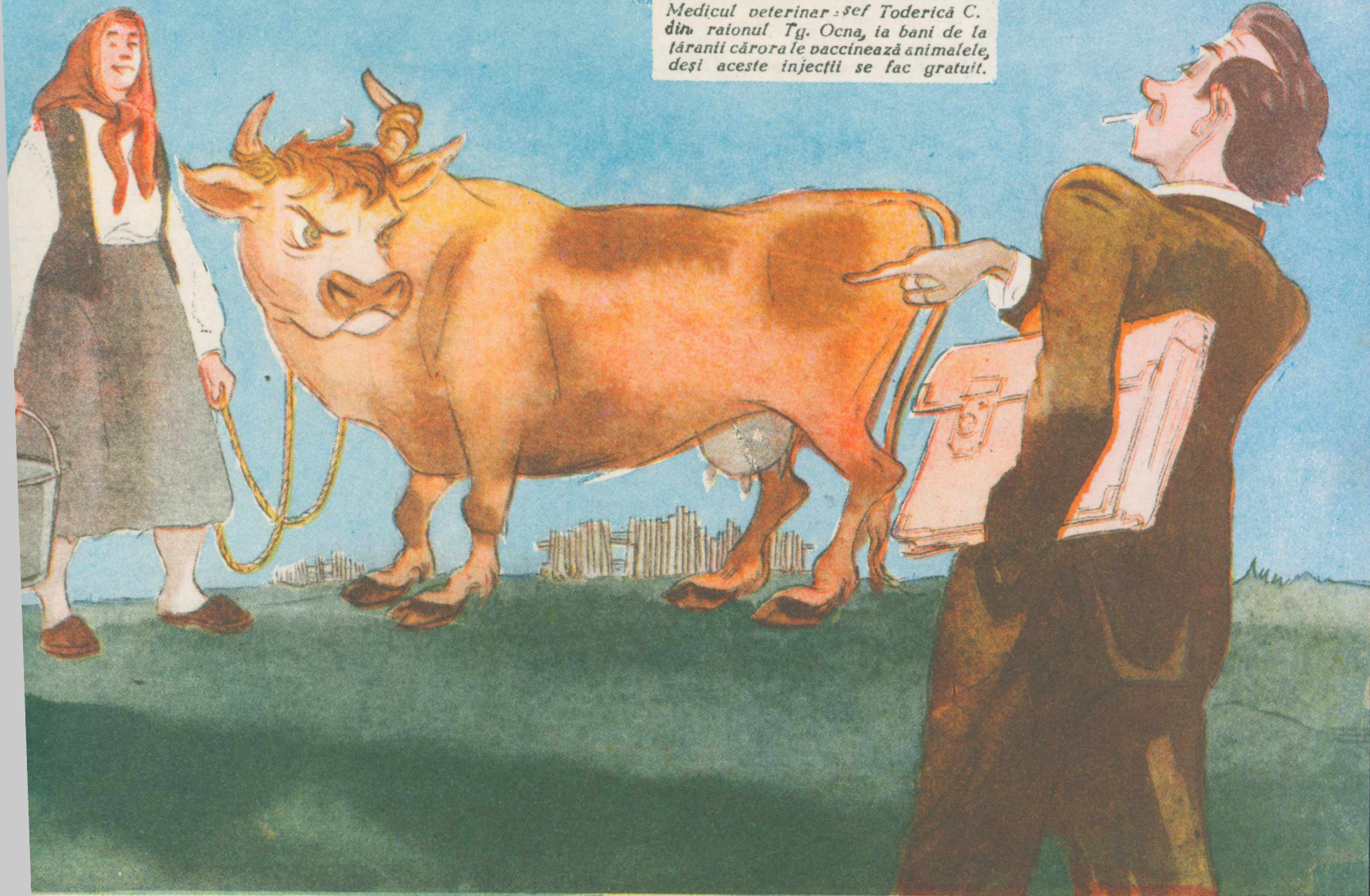
- Am adus o cerere - spuse el privind în tavan, - vă rog să mă treceți la muncă permanentă... După ce tăcu își mută privirea în podea și adăugă: și mai rog ca porecla de „Minimum” să fie scoasă...

Odarka Verba citi cererea, apoi o împăturii binișor.

- Foarte bine. Vom convoca o ședință și vom lua neapărat în discuție cererea ta, tovarășe Bubir.

Orașul Lubni, reg. Poltava
(Dia „Krokodil” nr. 13)

Medicul veterinar -șef Toderică C.
din raionul Tg. Ocna, ia bani de la
țărâni cărora le vaccinează animalele,
deși aceste injecții se fac gratuit.

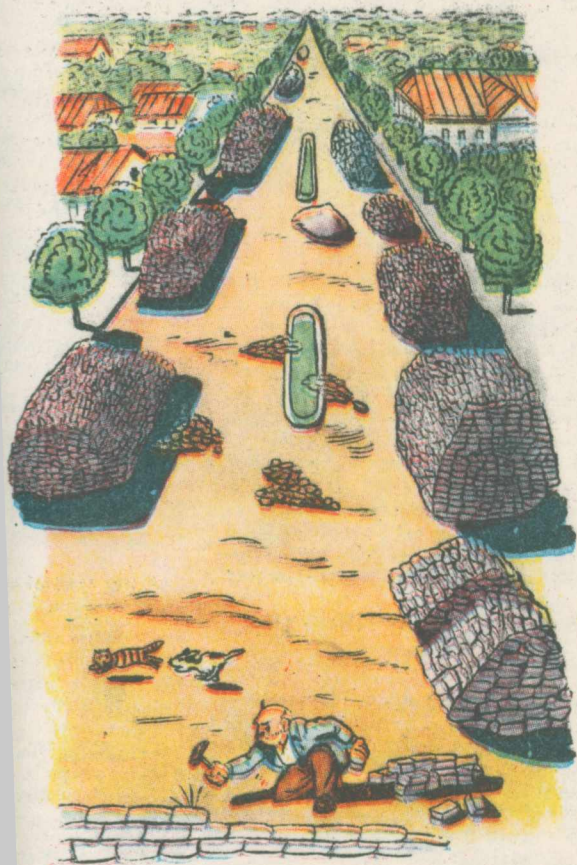

de GION D. MIHAIL

MEDICUL. — Nu o inoculez pînă nu văd banii!

VACA: — Auzi, leleo Smarando? Ista se pricepe mai bine decît d-ta la muls!

Sfatul popular orășenesc Alexandria,
secția gospodărie, „activează intens”
pentru terminarea bulevardului.

Desen de I. G. POPESCU

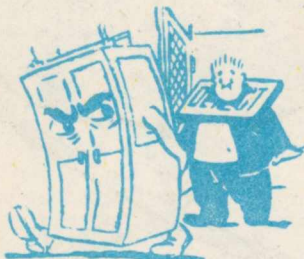
ASCENSORUL

A-nceput de ieri să meargă
Cîte-un pic. Acum a stat.
Pare că l-au reparat,
Ca să-l vadă, toți aleargă
Imediat.

Nu e gata dar e bine
Că din loc tot l-au urnit.
Ne părea la toți un mit
Să mai meargă iar pe șine
Nesmucit.

Cei ce-așteaptă ascensorul
Să îl vadă funcționind
Au speranța tot răbdind
Că vor repara motorul
În curînd.

Dar speranțele-s deșarte:
Aminări peste-aminări,
Critici oî în adunări,
Dar urcăm și mai departe
Tot pe scări.

Fiindcă n-am aorta bună
Greu urcușul îl suport.
Ca Ilie fac și sport,
A trecut mai mult de-o lună,
Parcă-s mort!

De-ar fi fost un responsabil
Nu atît de birocrat
Treaba s-ar fi aranjat
(Și mai mult decît probabil)
Imediat.

Resemnați urcăm pe scară.
Însă abătuti și triști,
Cei ce sînt mai optimiști
Cred că fi-or pîn' la vară,
Alpiniști.

S. ASNAȘ

Un citat „subversiv“

După cum rezultă dintr-o telegramă a agenției „United Press“, în cursul acestei luni, o comisie a camerei americane a reprezentanților s-a ocupat de „influențele subversive“ exercitate în legătură cu menținerea marilor fonduri filantropice din S. U. A. Reprezen-

tantul democrat Wayne Hayes a citat următorul pasaj: „Trebuie făcute toate eforturile pentru ca fiecare cap de familie să primească un salariu suficient pentru a face față nevoilor sale familiare... Justiția socială impune reforme care să

asigure fiecărui muncitor adult un asemenea salariu“.

Un alt orator, anume Mc Niece, a găsit că autorul acestor citate subversive trebuie neapărat chemat în fața Comisiei de anchetă.

...S-a dovedit că lucrul acesta nu mai era însă posibil, deoarece „autorul“ citatelor, Papa Leon XIII, murise în 1903.

Glume coloniale

Cotidianul francez „Journal du Centre“ - care de fapt e mai mult de dreapta - făcând o dare de seamă a procesului lui Lambi Hamdadi, un nord-african condamnat pentru vagabondaj, a ținut să adauge că „închisoarea l-a scăpat deocamdată de orice grijă cu privire la existența fără scop pe care o duce.“

...Dacă nord-africanul duce o existență de vagabond, aceasta e datorită, în primul rând colonialiștilor francezi, a căror politică e la fel de sinistra ca și glumele pe care le

fac pe seama celor asupriți... Glume coloniale lipsite de... delicatețe.

Frați siamezi

John Peurifoy, ambasadorul american în Tailanda, a constatat că guvernul acestei țări e „un guvern excelent“. Acest guvern „excelent“ are desigur și un prim-ministru așiderea, în persoana lui Pibul Songram, care mai e și feldmareșal.

Primul-ministru tailandez a întreprins în Europa occidentală, o călătorie pe care presa

americană o numește „o vizită de bunăvoință“. E desigur vorba de bunăvoința și de ascultarea pe care feldmareșalul tailandez o arată față de „Vo-

IN LUMIN

cea stăpînului“, făcînd totuși lămuriri de declarații năstrușne. Astfel, el vorbește de „perluș agresivității“ chineze care amenință țările Asiei sud-estice și de alianțele puse la cale de americani în vederea înălțării acestui pericol.

Perorînd pe această temă Pibul Songram, ministrul tailandez, ține să arate că el, Peurifoy, ambasadorul american la Bangkok, nu au de singură gură. Niște adevărați „frați siamezi“...

Cînd doi se ceartă

În Arabia Saudită au loc se ciocniri între trupele gize cantonate în oazele aride și populația locală. Motivul acestor incidente ar fi că între protectoratul englez și Arabia Saudită, granițele sînt prost delimitate. Realitate însă, după cum

Business

MIC REPORTAJ CU MARI GENERALI OCCIDENTALI

de I. COLIBAN

Businessul nu este numai, cum își închipuie unii, binefăcătorul negustorilor, financiarilor, fabricanților, speculanților de tot felul. Ține sub pulpana lui ocroitoare și pe politicienii ce se adapă la „purul“ izvor al caselor de fier. Unei singure categorii de slujitori ai clasei exploatare s-ar părea că-i este interzisă înghesușala pe treptele sotoase ale altarelor închinăte atotputernicului „Business“. Și anume conducătorilor de armii. O legendă cu largă circulație în țările capitaliste pretinde, într-adevăr, că între postul uniformei militare și afacerile comerciale există o barieră peste care nu este îngăduit să se treacă. O interdicție categorică onoarea militară. Vorba „onoare“ are o rezonanță deosebită în gura purtătorilor de sabie la brâu. Și cu cît pe mîncă și pe chîpțu lăcese mai multe trese și fireturi mai largi, cu atît, „onoarea“ are un sens mai înalt, mai nobil, mai intransigent.

În țările capitaliste, însă, vorba e vorbă, și „business is business“. Și se întimplă, uneori, ca în zătare să apară nume de generali amestecați cu nume de traficanți, de gangsteri, la rubrica scandalurilor senzaționale și a cronicilor judiciare, în afaceri deochiate, escrocherii, mîncătorie de bani publici, etc. etc.

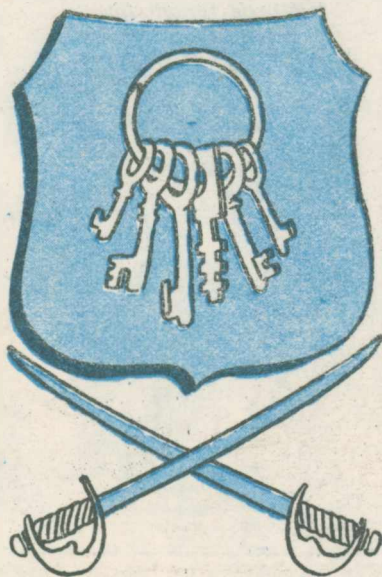
Trei generali în cașcavalul apărării naționale belgiene

Deunăzi au fost judecați de tribunalul corecțional din Bruxelles, trei generali „onorari“, dar nu și onorabili.

Unul dintre ei, Camille Grimart, ceruse a fi retrogradat. Pare bizar.

Dar Grimart asta avea motive serioase. Pasă-mi-te în postul de director al serviciului „pipe-line“ din Ministerul belgian al Apărării Naționale nu poate sta decât un colonel. Postul nefiind un loc de postit, ci de ronțait, generalului a sacrificat un galon de hatrul cașcavalului.

Celalți doi încuipați, pe numele lor Maroye și Jaquet de Haverskerke se transformaseră din generali în fabricanți. Fabricau tocmai „pipe-line-uri“. Ați prins manevra?... Directorul ex-general Grimart comandă ex-generalilor fabricanți niște zeci de mii de tone de tuburi la preț îndoit, fabricanții ex-generalii facturează niște milioane de franci belgieni în plus, din care extrag cîteva

pentru șperțul cuvenit ex-generalului colonel.

... O mușama groasă și generoasă se lasă asupra sfeterisirii.

Frățesc business americano-vest german

Un brîu de aerodromuri, cazărmi și alte clădiri militare înconjoară azi orașelul vestgerman Kaiserlautern. Pînă mai ieri a fost aci un imens șantier. S-a săpat, s-a transportat, s-a cumpărat, licitat, adjudicat și vîndut ciment, oțel și alte materiale de construcții în cantități enorme. Militaribusinessmen și businessmen civili și militari americani plăteau furnizorilor vestgermani prețuri mari, din care o parte le revenea sub formă de șperț. Apoi revindeau furnizorilor o parte din furnituri, la preț mic, și-și opreau diferența în plus la preț mare, sub formă de comision. „Multe personalități vor fi virite în proces și, printre ele, un general american“, a declarat un inginer arestat.

Dar nu se știe ce s-a mai întimplat.

Unsoare, crimă și filozofie

Regulă de trei simplă.

„Trei onorabili negustori milionari cumpără cu patru milioane franci două milioane borcane de unsoare americană pentru unsul armelor pe care apoi le vînd Ministerului francez al Apărării Naționale cu șaizeci de milioane franci.

Cît au cîștigat cei trei?“ Problema ușoară, care se complică însă cu o necunoscută și mai mulți necunoscuți. Necunoscută este suma cu care au fost unși cei în drept ca

să admită furnitura de necunoscuți au rămas puși unși.

Un fost crupier la Enghien, anume Bodens, a fost legătură are un fost crupier la Ministerul Apărării Naționale flut deocamdată că era în intime raporturi cu înalți funcționari civili și militari, me se șoptește la urechi și la gazetă. S-a mai spus că nan este prieten bun cu un socialist de dreapta Camille, vicepreședintele Armatei. Deputatul că se întîlnea adeseori cu crupierii, escroc și traficant de discuta cu el despre diverse sisteme... filozofice.

Ancheta continuă în săvîrșit mister.

DE-ALE

Din cauza eșecului alimentară și agricolă, neză e amenințată cu

Poporul a răbdat destul (E o situație concretă) Deci nu ne mîră că-i să De... Dietă.

Opinia publică engleză din cauza acordului care gliă să cumpere tutunurile americane.

Acordul dacă nu e bun Cum de mai este în vigoare Yankell au prea mult tu Englezii - prea multă...

APTELOR

...vă „France-Presse”, lupta
...ntre delimitarea granițelor
...dă între concesțiunile pe-
...lifere engleze și cele ame-
...ane din această regiune.

...ezultatul ciocnirilor anglo-
...be, e că arabii rămân cu
...șii, englezii cu granițele
...delimitate și americani cu...
...rolul.

...ături bancare

...are aproape de necrezut că
...vărătul timp al războiului
...Indochina, gare a costat

Franța 250.000 de oameni, se
...așă în birourile Băncii Indo-
...chinei, una din cele mai mari
...bănci capitaliste interesate în
...organizarea războiului, după
...cum o arată A. Laurent în
...cartea sa „La Banque de l'In-
...dochine et le piastre”.

Paginile acestei cărți dez-
...văluie tenebroasele afaceri ale
...Băncii Indochinei, care, prin
...speculațiuni, și-a sporit profitu-
...rile de la 49.000.000 franci în
...1946, la 638.000.000 franci în
...1954, adică de 13 ori.

Între Banca Indochinei și
...Banca ministerială franceză a
...existat o strinsă legătură, care
...a permis desfășurarea cu mare
...ușurință a unor operații fi-
...nanciare monstru. Banca Indo-
...chinei deținea monopolul
...emiterii de piaștri (moneda in-
...dochineză), și, pe măsura creș-
...terii nevoilor războiului, du-
...cea o politică de devalorizare.
...Guvernul din Paris menținea
...însă pentru piaștri un curs
...oficial, foarte urcat. Astfel, cei
...inițiași puteau cumpăra la Sai-
...gon, 1.000.000 de piaștri cu

10.000.000 franci, piaștri pentru
...care obțineau la Paris, la cursul
...oficial, 17.000.000 franci. Nu
...degeaba circula în capitala
...Franței gluma că fostului mi-
...nistrul de finanțe Paul Reynaud
...i s-a spus de către o ghicitoare
...în palmă: „Linia vieții dumi-
...tate e împletită cu linia vieții
...Băncii Indochinei”.

Desigur că operațiunile aces-
...tea nu se rezumau numai la

Paris, ci prin cele 27 de agen-
...ții, ale băncii, se făceau, în
...toate cele cinci continente,
...vaste speculații cu milioane de
...dolari, pesetas și lire sterline.

Odată cu sfârșitul războiului
...și demascarea speculațiunilor
...făcute la adăpostul legăturilor
...ce existau între Banca Indo-
...chinei și Banca ministerială
...din Paris, au început și pră-
...bușirile valorilor monetare și...
...umane!... Astfel, fostul admi-
...nistrador al Băncii Indochinei,
...André Dirthelm, care mai era
...și ministru de război, direc-
...torul general al Băncii, Jean
...Laurent și carieristul Baudine
...au murit într-un chip ciudat,
...primii doi prin accidente cu-
...rioase, al treilea, asasinat chiar
...în decursul cercetărilor, iar
...alți demnitari cu situații bine
...consolidate la bancă, s-au pră-
...bușit de pe fotoliile lor minis-
...teriale.

Nu poate să spună marea
...finanță că n-a dat și ea în a-
...cest război. Al Indochinei vic-
...timele ei.

*In școlile americane se află isteria atomică.
...Eleoilor li se împart tăblițe din metal nedezagre-
...gabil, cu numere, pentru cazul unui atac atomic.*

Desen de V. GOREAEV (din Krokodil)

GRIJULIUL WALL-STREET-MAN

— Poartă-l și adu-ți aminte că ne îngrijim de viitorul tău!

SCRISOAREA

de SADI RUDEANU

Am plecat astă-vară în concediu de odihnă. Și s-a nimerit să mă odihnesc în aceeași stațiune în care venise și directorul meu. Am fost foarte nenorocit, pentru că nu-l sufeream deloc pe directorul meu. Îl vedeam un om îngîmfat, plin de el, și care, după cum mi se părea mie, nu suferea să-l critici defel. Ce-i drept, nu încercasem pînă atunci să-o fac, pentru că de fiecare dată, mă gîndeam, e mai bine să încerc alții, și eu să fiu de acord. Pesemne însă că și alții își făceau aceeași socoteală, așa că am ajuns cu toții la concluzia că directorul nostru nu primește critica.

Și cum se întimplă la odihnă, eram mai tot timpul împreună. Vorbeam despre toate. Și, parcă mi se părea altfel de cum îl știam eu! El, îmi ziceam, așa-i omul la odihnă. Îți lasă nărvurile la birou! Te cunosc eu cine-mi ești!

Într-o după-amiază am împrumutat niște cărți de la bibliotecă. Le-am adus în camera mea și le-am așezat pe masă lîngă cele pe care urma să le înapoiez. Și fiindcă somn nu-mi era, hai să-i scriu nevestii o scrisoare. Bineînțeles, subiectul a fost directorul. Îi scriam despre ghinionul care mă urmărește! Că am nimerit în a-

ceeași stațiune cu acest om nesuferit, îngîmfat, că nu-mi priște odihnă, că sînt obligat să mă țin după el, că nu pot să mă simt și eu la largul meu, în sfîrșit, tot ce aveam pe suflet. Dar, deodată, o bătaie în ușă.

- Cine-i?

- Eu!

El! Directorul! Împăimîntat, am împăturit scrisoarea și am ascuns-o la repezeală între filele unei cărți. Apoi am deschis.

- Ce faci, tovarășe, a rostit el, nu vii să ne plimbăm?

- Da, am îngăimat eu, vin, cum să nu, numai să mă îmbrac.

Apoi, în timp ce mă îmbrăcam, mi-a povestit cum și-a petrecut ziua. Plimbîndu-se prin cameră, s-a apropiat de masă.

- A, citești mult, exclamă el... O, uite, ai și cartea asta... N-am citit-o.

- Păi, eu am terminat-o, rostit. O dau diseară îndărăt și mine o luați dumneavoastră.

Și chiar în seara aia am înapoiat cartea la bibliotecă. Abia înainte de culcare, mi-am amintit de scrisoare. Am simțit că-mi vine amețea. Scrisoarea! Am pus-o în cartea pe care mine o va lua directorul! Am dat fuga la bibliotecă. Nimeni. În noaptea aia,

n-am mai închis ochii. Dimineața, glonț la bibliotecă.

- Tovarășă, cartea pe care v-am înapoiat-o aseară...

- A fost împrumutată, tovarășe...

Carevasăzică, a luat-o. Toată ziua l-am ocolit. Nici la masă nu m-am dus. Îmi venea să-mi fac bagajele și să plec. Dar seara, cum stăteam pierdut pe o bancă din fundul parcului, i-am auzit glasul lîngă mine:

- De ce fugi de mine, tovarășe?

Cîteva clipe am fost mut.

- Tovarășe director, eu, și vedeți... ați citit... cartea?

- Cartea?... Ah, da... Dar știți, să-ți spun drept, am găsit în cartea asta ceva mult mai instructiv, aș putea spune chiar decît cartea...

Abia am rostit:

- Ce?

- Prefața!

Era clar că-și bătea joc de mine.

- Tovarășe... director... să vedeți... am scris-o într-un moment de... ca să zic așa... ușurință.

M-a privit mirat.

- Cum frate, dumneata ai scris-o?

Am rostit ca un hoț prins asupra faptului:

- Eu!

Directorul s-a așezat pe bancă, lîngă mine.

- Ia uite, dom' le, nici n-am bănuț ce lucruri sînt în stare să scrie funcționarii noștri!

- Tovarășe director... vă rog să mă credeți... cînd am scris n-am judecat prea adînc... N-am analizat... M-am priplit.

- Să știți că se simte... Îți spun eu... Ai mai scris?

- Nu, vă jur, e prima...

- El da, se cunoaște... Unele pasăgi sînt cam departe de realitate... Dar, ia spune-mi, de ce n-ai semnat cu numele dumitale?

- Păi, tovarășe director... așa mă alint eu la nevastă.

A izbucnit în hohote.

- Asta-i nemaipomenit! Ce idee!... Ha, ha, ha. Zău, e grozav...

Apoi, a redevenit serios.

- Uite ce e, cînd ne întorcem, să vii la mine să discutăm. Dumneata nu trebuie să rămii la noi! Trebuie să-ți urmezi chemarea...

Carevasăzică, eram pierdut.

- Dar... nu m-a chemat nimeni, tovarășe director... Și apoi, nu e just să mă concediați... pentru că am scris... o scrisoare... În definitiv... mi-am... mi-am spus și eu părerea...

M-a privit de parcă era căzut din lună.

- Ce scrisoare, omule?

- Tovarășe director... dacă l-am scris nevestii... că sînteți îngîmfat... nu e mare nenorocire... Doar... n-am spus în ședință... Am scris și eu... ca să nu i se pară ei că petrec prea bine...

Directorul mă privea uluit. A vrut se deschidă gura, dar nu l-am lăsat.

- Vă rog, tovarășe director, vă rog să mă ascultați înainte de a lua o hotărîre.

Mă asculta cu capul în pumni. Din cînd în cînd rostea:

- Zi-i, zi-i înainte.

Și l-am spus, că mi se pare îngîmfat, distant, rece cu oamenii...

- Așa că, am încheiat eu scrisoarea mea, de aici pornește...

M-a privit lung cîteva clipe.

- Frate, roști el într-un tirziu, înțeleg totul afară de un singur lucru: despre ce scrisoare vorbești?

- Despre scrisoarea pe care am scris-o eu nevestii-mi, și pe care ați găsit-o în carte...

A făcut ochii mari, apoi a început să ridă de răsuna tot parcul.

- Adică... dumneata ce-ai scris? Cartea sau scrisoarea?

- Scrisoarea! Că eu, cărți, n-am scris și...

- Omule, și eu te credeam mare autor... Ha, ha, ha...

Acum nu mai înțelegeam eu nimic.

- Ce e de ris, în asta, tovarășe director?

S-a oprit. N-a mai ris. Apoi, a rostit grav:

- Ai dreptate! Nă e nimic de ris! Dar să știți, frățioare, că ai scris o scrisoare care face cît zece cărți! Auzi? Cît zece! Eu... eu îți mulțumesc! Ne vedem la masă!

Mi-a strîns mîna și a plecat. Eu am pornit buimăcit spre vila mea. În cameră, m-am întins pe pat. Un ceas am stat cu ochii în tavan, încercînd să dezleg misterul. De unde pînă unde m-a scos autor? De ce a ris? Ce o să fie acum? Apoi, mi-am vărsat foiele pe scrisoare. Naiba mă pune să scriu scrisori?... Dar parcă tot îmi părea bine că s-a întimplat așa. Că, cine știe, dacă nu găsea scrisoarea mea, nu ar fi aflat niciodată ce păcate are, și nici eu n-aș fi avut curajul să le spun, așa, de la obraz.

Dar hai mai bine să nu mă mai gîndesc, să mă liniștesc. Întind mîna și iau de pe masă o carte din cele împrumutate înainte eu o seară de la bibliotecă. Deschid, dar o foale de hîrtie, împăturită, cade pe dușumea.

Am ridicat-o și cînd mi-am aruncat ochii pe ea, am simțit că se învîrtește odaia cu mine. Scrisoarea!

A, vrei să știți ce a urmat eu directorul?

Din ziua aia am devenit cel mai bun prieten.

Ilustrații de D. Negrea

Historia Birocrației

ANUL 216 î.e.n. - ISTORIA ANTICĂ

-Repede! Hanibal e la poartă!
Să aștepte! Nu primesc înainte de 12.

ANUL 19.955 - PREISTORIA

-N-am timp! trebuie să refac dosarele
privitoare la potop. Mi-au luat originalele
ca să construiască cu ele Turnul Babel.

Desene de FRED GHENĂDESCU

ANUL 1337 - EVUL MEDIU

-Mi-am luat rezerve de pene de scris.
A început „războiul de 100 ani” și se
prevăd lipsuri.

ANUL 1830 - ROMANTISM

-...Apleacă fruntea ta palidă precum o
coală de hîrtie ministerială, ca să depun
pe ea un sărut apăsător ca o ștampilă...

A Z

-Te rog să nu mă înveți d-ta ce trebuie să
fac. ~~Am~~ am un trecut!
-Da, dar n-ai viitor...

SCHIMBUL I: — LASĂ...
(o să curețe schimbul al II-lea mașina)

SCHIMBUL II: — LASĂ...
(o să curețe schimbul I mașina)

...și i-a LĂSAT
Desen de I. DAVIDESCU

MASA ZILEI

~ Dacă luați masa la cantina secției zootehnice Colanu, a G.A.S. Răzvad, raionul Tîrgoviște, o să puteți gusta cîteva feluri noi de mîncare:

Felul întâi: „Varză în sos de neglijență”.

Mod de preparare: se la varza, se depozitează în timpul iernii, bine închisă, și se păstrează pînă-n primăvară, adică pînă se strică. După aceea; se la varza și se aruncă.

Acest fel de mîncare, — „Varză în sos de neglijență” — se servește cald, celor care răspund de gospodărirea cantinei. Lor li se dă numai varza. Cu „sosul” vin ei de acasă, că au destul.

Felul doi: „Cartofi ca varză”.

Mod de preparare: se țin cartofii, ca și varza, pînă în primăvară. Constatîndu-se că sînt prea mulți, ca să nu se strice, se vînd cartofii. Apoi, rămînînd fără cartofi, se cumpără alții de pe piață, întrucît nu trebuiau vînduți.

Din aceste moduri de preparare, lese felul trei, adică „masă scumpă și necorespunzătoare”.

Mod de îndreptare: Se la cantinierul Matei Cristea, și se fierbe pînă dă în clocot, adică pînă dă atenția cuvenită sarcinilor sale. După aceea se

la cantinierul și se servește din nou la cantină, cu speranța că și el va servi muncitorilor o masă bună.

~ Cine la masa la una din cantinele Oficiului bunuri comune din Tîrgoviște, poate mîncă următoarele feluri:

Felul întâi: „Alimente risipite”.

Mod de preparare: se la o cantitate mare de salam și se lasă să se conserve cum poate, nu i se dă nici o mînd de ajutor, și salamul, neavînd mijloace proprii pentru a se conserva singur, se strică. Apoi se la salamul și se aruncă, acesta fiind felul întâi, sau, mai bine zis, un fel... de pagubă.

Felul doi: pentru felul doi puteți consulta meniurile de pe liste, ca să știți ce nu se va servi în ziua respectivă la masă, întrucît una, scrie pe hîrtie și alta se face la bucătărie.

Pentru toate aceste feluri, și pentru felul cum sînt gospodărite cantinele, se va servi tovarășului director Matei Ionescu, un fel de critică, pentru că nu controlează în suficientă măsură și nu trage la răspundere pe cei vinovați.

Pentru început, noi servim acest aperitiv, ca să deschidă pofta.

IN FAȚA BĂRIEREI

Desen de NELL COBAR

CRITICUL LITERAR (scriitorului „neconsacrat”): — ... Răbdare, tinere, răbdare! pînă nu puric totul, nu treci!...

CRITICUL LITERAR (consacratului): — Poftiți, maestre!... Dv. aveți viză de trecere fără control!

Educație

de ERNA ALBU

...Hai, mișcă-te de-aici, Lilico, și nu mai smiorcăi, că mă scoți din fire! Am zis nu, nu rămîne! Eu îți dau educație, că eu te-am făcut, nu aia de la școală! Ai plecat?

...Ce să-ți spun, Maricico dragă, păr alb îmi scoate fata asta! Copil mi-a trebuit! De cînd merge la școală și de cînd e pionieră, nu mai am zile bune cu ea! Ce face cu cravata aia roșie, e de nedescris! Eu mă strădui și fac sacrificii s-o îmbrac elegant și ea, pe toate rochițele își atrîrnă cravata roșie! Cît îi explic că roșu nu se asortează cu orice nuanță, degeaba! Ba mai îmi face și mofuri că nu-i place cum o îmbrac! Să vezi: într-o zi, trebuia să ne ducem la soacră-mea și voiam să vadă zgripșoroaica, cum îmi țin eu copilul. Am îmbrăcat-o pe Lili ca pe o prințesă: cu o rochiță de mătase naturală, imprimé mov cu negru (dintr-una a mea veche), i-am frezat părul cu fierul și i-am legat în cap o fundă mare, verde. Spune tu, nu era un „complet” delicios și rafinat? Ei, fetei mele nu i-a convenit! Nu și nu, c-am îmbrăcat-o ca pe o maimuță de la circ, și că să-i pun biuză albă, ca să-și

poată atrîna cravata, că ea fără cravata roșie nu merge! Urlete, țipete, ce să-ți spun, iadul pe pămînt! Ce mamă de bătaie a mîncat, trei zile n-a mai stat pe scaun!

Mai la o bucătică de cozonac, Maricico! Auzi, să-ți mai spun de fiu-mea. Într-altă zi, mi-a venit c-o falcă-n cer și cu una în pămînt, că doctorul școlii i-a spus că e anemică și prost dezvoltată și că trebuie să facă sport. Numai prostii le viră în cap. Acum, asta mică îmi scoate sufletul s-o las la Palatul lor, al pionierilor, să se înscrie la nu știu ce cerc de balet și la sport! Balet! Poate vrea să se facă artistă, să-și compromită familia, nu? Și sport! Să se schilodească, de-aia m-am chinuit s-o cresc! Și, pe urmă, cum s-o las să se ducă singură pînă în Cotroceni? Ce dacă au tramvaful lor special, nenorociri s-au văzut și pe drumul drept! Ea țipă că la tanti-sa, pînă la Belu, cum o trimit singură cu comisioane? Dar ce, se compară? Dacă vrea mișcare, n-are decît să alerge pe stradă! Și dacă vrea dans, poftim, o iau și pe ea să se uite, cînd vom merge la petreceri! Dansează unii acolo, mai ceva ca în filmele americane!

Bea-ți cafeleuța, Maricico. Stai să-mi întorc ceașca. Îmi ghi-cești, nu? Tu, am descoperit o ghicitoare grozavă! Să-ți dau și ție adresa. E undeva dîncolo de Bucureștii Noi, da' merită! Mi-a spus totul, tu, totul! Că sînt măritată, că am o fetiță (e drept că venisem cu ea), că Nicu se uită la nu știu cine, una blondă. Și eu care nici nu visam! Acasă, seara, scandal. L-am luat pe

DRAGĂ URZICU

URZICUȚO DRAGĂ,

Tinerii din secția strungărie a „Bazel tubulare” - Viforita, au un maestru: pe tovarășul Luță Ioan. Cum secade om! Dacă ț-ar învăța meseria, ar fi și mai cumsecade! Și dacă ar ține seama de critică, ar fi într-adevăr cumsecade! Dar nu face nimic din toate acestea, ba îi și înjură, din când în când... N-ai vrea tu, Urzicuțo, să-l ajuți să vadă cum se cade... dacă nu te poți civiliza?

S. Harutunian

DRAGĂ URZICU,

O locuință, la noi, costă... un kilogram de vin sau... un zimbet. Depinde cui o ceri și de ce sex ești.

Pentru că șefii care atribuie locuințe salariaților întreprinderii noastre miniere „Steaua Roșie” din regiunea Baia Mare au gusturi felurite.

Dacă ești bărbat și ceri locuință tovarășului șef al serviciului administrativ Dragomir Ștefan, prețul e... un kilogram de vin. Dacă ești de sex... contrar, îți dă locuință tovarășul inginer

Popescu Gavril, chiar fără să-i ceri, iar prețul e doar... un zimbet.

Dar nu orice salariat sau orice salariată, care are nevoie de locuință, are și rezerve de vin sau de zimbete.

Așa că noi, dragă Urzicu, am vrea... alt tarif. Sau... alți șefi.

G. Crețu
și V. Pătrășciolu

URZICUȚO,

O veche zicală spune: Ai carte, ai parte. Biblioteca căminului cultural din comuna Adam-Clisi, regiunea Constanța, pare că dezmente zicala de mai sus. Astfel, întorcându-se de la o școală pentru ridicarea nivelului profesional și ideologic, tovarășa în chestiune a descoperit că dacă acum are parte de mai multă carte, în schimb nu mai are parte de post. (De postul de bibliotecară pe care îl ocupase înainte de trimiterea ei la școală). Ce s-a întâmplat? Secția culturală a raionului a numit pe altcineva în locul ei. Procedeu pare foarte interesant la prima vedere. Ne întrebăm numai: ce-ar spune responsabilul secției culturale raionale dacă, fiind și el trimis la o școală unde să învețe... cum să se poarte, ar descoperi la întoarcere că un tovarăș mai corect a fost numit în locul său?

P. Coștăntin
Bd. Șchitu Măgureanu, 58

URZICO DRAGĂ,

Dacă ai nevoie de lemne de foc pentru la iarnă, vino de te aprovizionează din vreme de la baza sportivă a I.C.A.S.-ului, aflată pe lacul Tei în punctul numit „Glucocoză”. Au mai rămas la această bază: o jumătate de gard, câteva scinduri din pereții cabinelor și vreo două-trei bărci fără fund. Cum până și îngrijitorul a fost mutat - prin mărinimia I.C.A.S.-ului - la un ștrand din apropiere, poți pescii fără grijă.

Te așteptăm, până nu mai rămâne nimic din întreaga bază... sau până nu se răzgîndește conducerea I.C.A.S.-ului și trece la aplicarea angajamentelor prevăzute în contractul colectiv pe 55.

Cu dragoste (de bunurile obștești),

Alistar Robert
str. Cezar Mihail 15
București

URZICO,

În satul Ususău, care ține de comuna Dorgoș (raionul Lipova, regiunea Arad), s-au construit în 1948, zidurile și acoperișul unui grajd comunal pentru reproducători. De șase ani nimeni nu s-a mai preocupat de finalizarea clădirii... dar nici de soarta reproducătorilor. Ba, parcă greșesc, la 22 decembrie 1954, tovarășul inginer Ovidiu Opreanu, de la serviciul zoo-veterinar al raionului Lipova, a dispus terminarea lucrării... în opt zile, adică până la 31 decem-

brile, data expirării bugetului. Cum, însă, nu s-a mai pomenit construcție executată în opt zile - mai ales pe timp de iarnă - fondul n-a mai putut fi folosit. Urmarea? Grajdul prăpădit în care erau adăpostiți taurii s-a prăbușit în mai 1955.

Nu crezi, dragă Urzicu, că ar trebui să se prăbușească și *vechitul* care mai dăinuie în mentalitatea hîrtoșogariilor de la serviciul raional zoo-veterinar și de la planificarea sfatului popular regional Arad?

V. Rădulescu
Comuna Dorgoș,
raionul Lipova

URZICUȚO,

Există la Aiud o baie populară. Există la Aiud și cetățeni dornici s-o folosească. Ceea ce face, însă, ca baia să devină nepopulară este tratamentul aplicat de conducerea băii cetățenilor care au apucat să intre... la apă. Astfel, la ieșire, să nu cumva să îndrăznești să ceri un prosop, că primești o săpuneală...

Ce spui, Urzicuțo, n-ai vrea să sugerezi o săpuneală și pentru cei responsabili de situația de mai sus? Nu de alta, dar intrînd și ei la apă, o dată măcar, ar putea poate să-și dea seama ce „bine” e să nu poți ieși din baie... cu fața curată.

Gheorghe Grosu
str. Grădinilor nr. 7
Aiud, reg. Cluj

NEGRU PE ALB

„Scînteia Tineretului” nr. 1891 publică în pag. I, sub semnătura lui M. Zonis, un reportaj intitulat „Copiii Bucureștiului” din care cităm textual:

„La revenit pofta de mîncare, mai ales că masa se anunța foarte picantă: mămăliguță cu unt și cu smîntîină, pilaf cu carne și cireși”.

Citînd meniul de mai sus se

poate observa că *picant* e doar amănuntul că reporterul respectiv nu cunoaște semnificația cuvîntului *picant*. Tare am fi fost curioși să știm ce-ar fi spus M. Zonis despre un meniu compus din: saramură ardelată de pește și puf cu mușdei. Te pomenești că l-ar fi socotit insipid. Deh! Chestie de gust!... Dar și de elementară cunoaștere a vocabularului.

Ziarul „Romînia Liberă” publică în nr. 3292 fotografia alăturată, însoțită de această explicație:

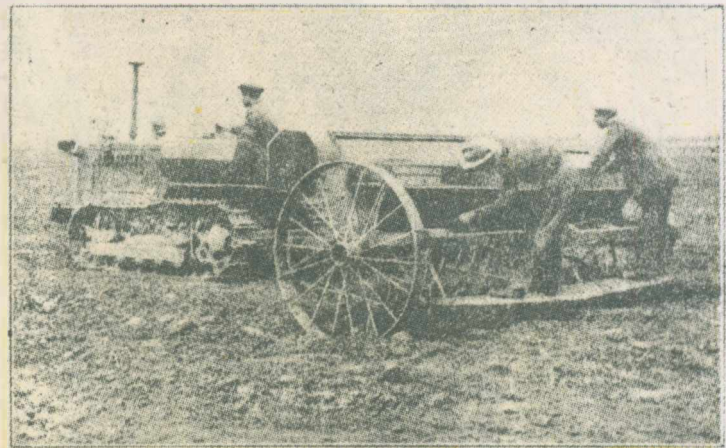
„In clișeu: Tractoristul Gh. Sîdănescu de la S. M. T. Sărulărești, arînd pe tarlalele gospodăriei colective „Gh. Doja” din comuna Fundulea, raionul Brănești”.

„Arînd!”
Redactorul care a compus această explicație are, desigur, o „scuză”: n-a văzut niciodată,

pe nicăieri, nici tractor, nici plug, nici semănătoare.

Că, dacă ar fi văzut așa ce-

e o... semănătoare. Și, după cum se știe, semănătoarea... seamănă, nu ară.

va, pe undeva, ar fi văzut și în fotografie că ceea ce acționează respectivul tractorist

Dar dacă semănătoarea nu ară, explicația tovarășului... seamănă...seamănă...ușurință.

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariatul de redacție 4.28.15,
Secția scrisori 4.60.34, Secția viața internă 4.72.23

Desen de A. POCH

— Ce tragi așa greu, roibule? doar stăpînu-tău n-a adunat prea mult!
— Păi eu trag lenea, frățioare, și aia e grea al dracului!